

Sygn. akt I ACa 936/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Tomasz Żelazowski
Sędziowie:	SA Danuta Jezierska (spr.) SA Dariusz Rystał
Protokolant:	sekr.sądowy Magdalena Stachera

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2015 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa K. B.

przeciwko Powiatowi C.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 3 października 2014 r., sygn. akt I C 1308/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 450 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Danuta Jezierska Tomasz Żelazowski Dariusz Rystał

Sygn. akt I ACa 936/14

UZASADNIENIE

K. B. wniósł o zasądzenie od Powiatu C. kwoty 1.949,98 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 31 maja 2012 r. tytułem odszkodowania za wykorzystanie przez pozwanego na stronie internetowej bez zgody powoda fotografii tulipanów w wazonie, do której powodowi przysługuje majątkowe prawo autorskie.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Podał, że zdjęcie było dostępne na wielu stronach internetowych, nie zawierało żadnego opisu, kto jest jego autorem, nie posiadało również „znaku wodnego”, ani zapisu we właściwościach zdjęcia.

Wyrokiem z dnia 3 października 2014r. Sąd Okręgowy w Szczecinie powództwo oddalił i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły ustalenia, zgodnie z którymi powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się wykonywaniem fotografii i sprzedażą licencji na ich wykorzystywanie. Sprzedaż prowadzi przez stronę internetową zamieszczoną pod adresem (...), na której zamiesza wykonane zdjęcia wraz z określeniem ceny sprzedaży licencji. Jednym ze zdjęć oferowanych przez powoda jest fotografia tulipanów w wazonie, której koszt udzielenia licencji wynosi 528,45 zł.

Od dnia 14 marca 2012 r. do dnia 19 marca 2014 r. pozwany wykorzystał fotografię z wizerunkiem bukietu tulipanów, tożsamą ze zdjęciem oferowanym przez powoda zamieszczając ją na swojej stronie internetowej wraz z życzeniami z okazji Dnia Kobiet. Zdjęcie zostało zamieszczone na stronie internetowej pozwanego po uprzednim wyszukaniu go przez pracownika pozwanego za pomocą wyszukiwarki internetowej Gogle i po stwierdzeniu, że zdjęcie nie jest chronione prawem autorskim, gdyż w wyszukiwarce pojawia się wielokrotnie i nie posiada oznaczenia autora, ani tego skąd pochodzi.

Nie jest możliwe ustalenie adresu, z którego pracownik pozwanego pobrał przedmiotowe zdjęcie tulipanów w wazonie. Fotografia tożsama z fotografią będącą przedmiotem sprawy, w formie miniatury jest dostępna na wielu stronach. Zdjęcia nie zawierają niezbędnych informacji do identyfikacji ich autora. Na podstawie danych po ściągnięciu zdjęcia z Internetu pozwany nie miał możliwości zapoznania się z autorem zdjęcia, jeśli nie skorzystał bezpośrednio z serwisu powoda do ściągnięcia fotografii będącej przedmiotem sprawy. Strona internetowa (...) była z dużym prawdopodobieństwem dostępna w 2012 r. w okresie od 31 maja do 13 sierpnia 2012 r. Natomiast prawdopodobieństwo, że witryna była czynna 8 marca jest już mniejsze, bowiem w dniu 14 marca 2012 roku nie była ona dostępna. Na dzień 31 sierpnia 2012 r. na stronie tej znajdowało się zdjęcie tożsame ze zdjęciem będącym przedmiotem sprawy i nie zawierało ono informacji o prawach autorskich. Na podstawie zebranych w sprawie dowodów nie można stwierdzić, czy zdjęcie wykorzystane przez pozwanego na jego stronie internetowej jest tożsame ze zdjęciem powoda rozpowszechnianym przez stronę internetową (...).

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał powództwo oparte na art. 79 ust. 1 pkt. 3 lit B ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych za nieuzasadnione stwierdzając, że powód nie wykazał, że jest autorem zdjęcia objętego sporem i w związku z tym, że przysługują mu jako twórcy majątkowe prawa autorskie.

Zdanie Sądu powód nie udźwignął ciężaru dowodu wynikającego z art. 6 k.c., albowiem, przeprowadzone postępowanie dowodowe nie dostarczyło jednoznacznego dowodu na to, że powód jest autorem zdjęcia. Powód nie przedstawił materiału źródłowego, na podstawie którego możliwe byłoby ustalenia autorstwa utworu. Biegły w opinii stwierdził, że niezbędne jest dokonanie szczegółowych oględzin plików oryginalnych i przetworzonych na dysku komputera powoda, gdyż materiały dołączone do akt sprawy są niewystarczające, przedstawione przez powoda zdjęcia na płycie CD, ze względu na stopień przetworzenia metadanych i samego obrazu, nie pozwalają na wykorzystanie ich do sformułowania odpowiedzi kto jest autorem zdjęcia i jaki jest stopień jego przetworzenia. Formatem zapisu cyfrowego mogącym świadczyć o autorstwie obrazu jest format RAW, który można traktować jak posiadanie analogicznej kliszy fotograficznej. Jak podał biegły istotne informacje odnośnie ustalenia autorstwa przedmiotowego utworu mogłaby również dostarczyć analiza systemu plików do którego został zgrany obraz z aparatu fotograficznego, jednak ta operacją łączyła się z udostępnieniem do analizy biegłemu twardego dysku komputera powoda, na który zgrane zostały pliki z przedmiotowym utworem. W celu uzyskania niewątpliwych informacji odnośnie autorstwa zdjęcia, należało udostępnić komputer powoda biegłemu chociażby w miejscu zamieszkania powoda, czego w sprawie jednak nie przeprowadzono. Powód nie zaproponował również zbadania plików w formacie RAW. Przedłożone przez powoda inne fotografie z sesji zdjęciowej tulipanów również nie są wystarczające do ustalenia ich autentyczności jako wykonanych przez powoda, gdyż nie są podane w źródłowym formacie lecz po określonej kompresji cyfrowej i według biegłego format ten uniemożliwia ustalenie autorstwa zdjęcia.

W ocenie Sądu zeznania świadka J. L. nie są wystarczającym dowodem na autorstwo powoda przedmiotowego zdjęcia. Choć świadek potwierdziła, iż uczestniczyła przy wykonywaniu zdjęć przez powoda, jednakże z uwagi na znajomość z powodem, zeznania tego świadka nie mogą być rozstrzygające o kluczowej w sprawie kwestii. Sąd nie uwzględnił wniosku powoda o oględziny zdjęć przez biegłego grafika, który miałby stwierdzić autentyczność zdjęcia tulipanów przez porównanie tego zdjęcia z innymi zdjęciami wykonanymi przez powoda w trakcie tej samej sesji zdjęciowej. Zdaniem Sądu biegły ten i tak nie byłby w stanie odpowiedzieć na kluczowe w sprawie zagadnienie, czy powód jest autorem przedmiotowego zdjęcia tulipanów w wazonie, a co najwyżej stwierdziłby, że przedstawione zdjęcia przedstawiają te same tulipany.

Dodatkowo Sąd wskazał, że ustalenie, iż pozwany mógł nie mieć szans na zapoznanie się z autorem zdjęcia, miałoby o tyle znaczenie, że ewentualna wysokość wynagrodzenia mogłaby wynosić jedną stawkę z uwagi na niezawinione działanie pozwanego.

Apelację od wyroku wywiódł powód zaskarżając go w całości.

Skarżący zarzucił:

- naruszenie art. 233 § 2 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 i 2 k.p.c. poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w sposób niezgodny z wnioskiem powoda, tj. powołanie biegłego z listy biegłych przy Sądzie Okręgowym w Szczecinie, w sytuacji, gdy powód wnioskował o dopuszczenie biegłego z listy biegłych przy Sądzie Okręgowym w Białymstoku, co doprowadziło do sytuacji, w której przeprowadzony dowód nie mógł posłużyć ustaleniu okoliczności istotnych dla sprawy, ponieważ ryzyko związane z przesyłaniem dysku na taką odległość, jak również związany z tym przestój w pracy sprawił, że sposób przeprowadzenia dowodu przez sąd był dla powoda zbyt kosztowny;

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu grafiki wobec uznania, że dowód ten nie byłby przydatny do ustalenia autorstwa zdjęcia będącego przedmiotem sporu, w sytuacji, gdy okoliczność posiadania przez powoda innych zdjęć tych samych kwiatów zrobionych podczas tej samej sesji fotograficznej, połączona z zeznaniami świadka biorącego udział w sesji oraz z przesłuchaniem powoda, stanowi całokształt okoliczności uzasadniających przyjęcie, że powód jest autorem przedmiotowego zdjęcia;

- naruszenie art. 234 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 prawa autorskiego poprzez przerzucenie na powoda ciężaru dowodu w zakresie autorstwa fotografii, w sytuacji, gdy występuje domniemanie ustanowione przez prawo autorskie i to na pozwanym spoczywa ciężar jego obalenia;

- naruszenie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. B zw. z art. 8 ust. 2 prawa autorskiego poprzez odmowę przyznania wynagrodzenia autorowi utworu fotograficznego z uwagi na ocenę, że nie wykazał swojego autorstwa, w sytuacji gdy na jego rzecz przemawiało domniemanie ustanowione w art. 8 ust. 2 prawa autorskiego, a pozwany nie wykazał, że powód nie jest autorem zdjęcia;

- naruszenie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. B prawa autorskiego poprzez przyjęcie braku winy po stronie pozwanego tj. zakwalifikowanie winy nieumyślnej jako braku winy.

W oparciu o sformułowane zarzuty powód wniósł i uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zaleceniem przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu fotografii z listy biegłych Sądu Okręgowego w Białymstoku oraz o zasądzenie kosztów procesu, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez zasądzenie zgodnie z żądaniem pozwu, po uzupełnieniu postępowania dowodowego o wskazaną opinię biegłego z zakresu fotografii.

Pozwany wniósł o oddanie apelacji w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oraz ich ocenę prawną przyjmując je za własne. Kontrola instancyjna nie wykazała uchybień przepisom prawa procesowego lub naruszenia prawa materialnego, w szczególności w zakresie wyartykułowanym w zarzutach apelacji. W konsekwencji brak było podstaw do podważenia stanowiska Sądu Okręgowego, że powód nie wykazał, iż jest autorem zdjęcia użytego przez pozwanego na swojej stronie internetowej i stąd jego roszczenie jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Sąd Apelacyjny wskazuje, iż prawidłowe rozstrzygnięcie każdej sprawy uzależnione jest od spełnienia przez Sąd meriti dwóch naczelných obowiązków procesowych, tj. przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób określony przepisami procesowymi oraz dokonania wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Rozstrzygnięcie to winno również znajdować oparcie w przepisach prawa materialnego adekwatnych do poczynionych ustaleń faktycznych. Wymogi tym Sąd Okręgowy należycie wypełnił.

Po analizie akt sprawy Sąd Apelacyjny stwierdził, że postępowanie dowodowe zostało przez Sąd I instancji przeprowadzone w sposób prawidłowy i nie wymaga ono w żadnym zakresie uzupełnienia. Za nieskuteczny należało uznać zarzut naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. polegający na przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki w sposób niezgodny z wnioskiem powoda, tj. powołanie biegłego z listy biegłych przy Sądzie Okręgowym w Szczecinie zamiast z listy biegłych Sądu Okręgowego w Białymstoku. Wprawdzie treść przepisu art. 278 §1 k.p.c. wskazuje, że sąd przed wyborem biegłego winien wpięrw wysłuchać strony, to jednak nieuwzględnienie preferencji stron w tym zakresie co do zasady nie może mieć wpływu na ocenę merytoryczną opinii, jeśli dokonany wybór nie wykluczał możliwości wydania przez biegłego opinii w sposób kompleksowy. W apelacji skarżący argumentował, że wyznaczenie biegłego z listy biegłych Sądu Okręgowego w Białymstoku miało na celu umożliwienie biegłemu zapoznanie się w miejscu zamieszkania z danymi na dysku komputera powoda, bowiem powód zamieszkuje w B., natomiast przesłanie dysku do biegłego w S. wiązało się ze zbyt dużym ryzykiem jego uszkodzenia, utratą możliwości korzystania z niego w pracy, a ewentualne koszty i straty, jakie mogłyby powstać znacznie przewyższały wartość dochodzonego roszczenia. Stanowiska powoda z kilku względów nie można podzielić.

Po pierwsze z akt sprawy wynika, że powód w toku postępowania pierwszoinstancyjnego wyraził przekonanie, że udostępnienie dysku komputera do wydania opinii przez biegłego nie jest potrzebne. W piśmie z dnia 31 grudnia 2013r. (k.171-172) biegły R. N. wyjaśnił, że do udzielenia odpowiedzi na pytania, kiedy zdjęcie zostało wykonane, czy powód jest jego autorem oraz ustalenia zakresu i dat procesów obróbki niezbędne jest dokonanie szczegółowych oględzin plików oryginalnych i przetworzonych na dysku komputera powoda. Biegły wprost wskazał, że dostarczone przez powoda zdjęcia na płycie CD stanowiącej załącznik do pisma z dnia 30 stycznia 2013r., ze względu na stopień przetworzenia metadanych i samego obrazu nie pozwalają na wykorzystanie ich do sformułowania odpowiedzi na powyższe pytania. Jednocześnie wyjaśnił, z jakich przyczyn uzyskanie dostępu do dysku komputera jest niezbędne, jakie informacje można wówczas uzyskać i dlaczego są one potrzebne do ustalenia autorstwa zdjęcia. Powód natomiast w piśmie z dnia 29 stycznia 2014r. (k. 196) stwierdził, że sporządzenie opinii w zakresie autorstwa zdjęcia nie wymaga bezpośredniego ani też pośredniego dostępu do komputera osoby będącej autorem zdjęcia, gdyż oryginalny materiał zdjęciowy powstał na urządzeniu fotograficznych, z którego na komputer plik zdjęciowy został przeniesiony na komputer. Podkreślił, że na przedstawionej przez niego płycie CD znajdują się pliki stanowiące materiał wyjściowy do zdjęcia oferowanego do sprzedaży i wykorzystanego przez pozwanego oraz dołączył kolejne płyty CD. Tym samym powód zanegował stanowisko biegłego, iż dostęp do plików na komputerze jest niezbędny. Sąd nie miał jednak żadnych podstaw do tego, aby z przeciwstawnych stanowisk co do materiału, który umożliwia udzielenie odpowiedzi na postawioną tezę dowodową dotyczącą autorstwa zdjęcia, uwzględnił stanowisko powoda. To biegły bowiem jako osoba posiadająca wiadomości specjalne w danej dziedzinie decyduje o tym, jakie są właściwe metody badawcze, których zastosowanie jest niezbędne do udzielenia odpowiedzi na pytania postawione przez sąd. Sąd nie jest władny podważać twierdzeń biegłego w tym zakresie, jeśli przedstawiona przez niego argumentacja nie zawiera błędów logicznych bądź innych nieprawidłowości wychwytywanych przez osobę niebędącą specjalistą w danej dziedzinie. Biegły natomiast

swoje stanowisko w sposób przekonujący uzasadnił, rozwijając argumentację w opinii oraz w odpowiedzi na zarzuty opinii, w tym odnosząc się do kolejnych płyt CD przedstawionych przez powoda.

Drugą okolicznością czyniącą zarzut naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. niezasadnym jest to, że powód nie wyraził woli udostępnienia biegłemu dysku swojego komputera w jakikolwiek sposób. Biegły we wskazanym wyżej piśmie z dnia 31 grudnia 2013r. podał, że skontaktował się z kancelarią reprezentującą powoda w celu ustalenia formy udostępnienia dysku umożliwiającej dokonanie jego oględzin. W odpowiedzi zadzwonił do niego powód stwierdzając, że nie dał zgody swojemu pełnomocnikowi na dokonanie oględzin plików na dysku komputera i nie wyobraża sobie jak mogłoby się to odbyć, ponieważ na dysku znajdują się wszystkie zasoby niezbędne do jego pracy. W piśmie z dnia 29 stycznia 2014r. powód podtrzymał swoje stanowisko domagając się wydania opinii w oparciu o zaoferowany przez niego materiał, w tym pliki zapisane na płycie CD. W konsekwencji powód nie dał przyzwolenia na wgląd przez biegłego do dysku jego komputera. Oględziny mogły natomiast nastąpić nie tylko po przesłaniu dysku, lecz również w miejscu, gdzie komputer powoda się znajdował.

Po trzecie wskazać należy, że w sytuacji, gdy odległość między miejscem zamieszkania obu stron procesu jest znaczna oraz biorąc pod uwagę fakt, że przy oględzinach dokonywanych przez biegłego mają prawo uczestniczyć obie strony, wyznaczenie biegłego z listy sądu okręgowego, w okręgu którego zamieszkuje jedna ze stron, nie narusza praw drugiej strony. Nie było żadnych przeszkód ku temu, aby oględziny odbyły się w miejscowości zamieszkania powoda, lecz ten nie wyraził ku temu woli, mimo, że biegły kontaktował się z nim w celu ustalenia formy udostępnienia dysku.

Ostatecznie przesądzające znaczenia dla uznania, że brak było podstaw do dopuszczenia opinii biegłego z zakresu informatyki z innej listy, miało stanowisko powoda wyrażone w odniesieniu do opinii biegłego R. N. w piśmie procesowym z dnia 3 marca 2014r. Powód zgłosił bowiem wyłącznie zarzuty merytoryczne wobec wniosków opinii wyrażając własny pogląd co do informacji zawartych w dostępnych biegłemu materiałach i możliwości dokonania na ich podstawie ustaleń co do autorstwa zdjęcia objętego sporem. Zanegował twierdzenie biegłego, iż jedynie plik w formacie RAW może świadczyć o autorstwie obrazu. Tym samym powód potrzywał swoje stanowisko, iż zbędne było udostępnienie biegłemu dysku komputera powoda.

Znamienne jest, że choć w apelacji powód zgłasza zarzut wyznaczenia biegłego z listy Sądu Okręgowego w Szczecinie zamiast z listy Sądu Okręgowego w Białymstoku, uniemożliwiający – według niego - dokonanie oględzin dysku przez biegłego, wniosku o przeprowadzenie dowodu z udziałem innego biegłego nie podtrzymuje i nie domaga się uzupełnienia materiału dowodowego o ten dowód. Powód wnosi o uzupełnienie postępowania wyłącznie o dowód z opinii biegłego z zakresu fotografii, a nie z zakresu informatyki.

Nie można również zgodzić się z zarzutem naruszenia art. art. 278 § 1 k.p.c. polegającego na oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu grafiki. Skarżący w tym zakresie argumentował, że dowód ten byłby przydatny do ustalenia autorstwa zdjęcia będącego przedmiotem sporu, wobec faktu, że powód posiada inne zdjęcia tych samych kwiatów zrobionych podczas tej samej sesji fotograficznej, co koresponduje z zeznaniami świadka oraz treścią jego przesłuchania. Stwierdzić jednakże należy, że Sąd Okręgowy uznał zeznania świadka za pozbawione niezbędnej mocy dowodowej i wiarygodności do ustalenia okoliczności będącej przedmiotem sporu, co nie narusza dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Natomiast argumenty zgłoszone w tym zarzucie i zakres podejmowanej przez powoda inicjatywy dowodowej wskazuje na to, że jego wolą było wykazanie, że jest autorem zdjęcia, za pomocą dowodów pośrednich, podczas gdy istnieją techniczne metody potwierdzenia, czy dana fotografia rozpowszechniana w Internecie została wykonana przez określoną osobę, przy przyjęciu, że osobą tą jest posiadacz plików nieprzetworzonych odpowiadających kliszy zdjęciowej. Powód choć twierdził, że jest autorem takich plików uniemożliwił potwierdzenie tej okoliczności za pomocą dowodów o charakterze obiektywnym takim jak opinia biegłego oparta na materiałach informatycznych. Wymaga podkreślenia, że obowiązek wykazania faktów, z których strona wywodzi skutki prawne, sprowadza się do przedstawienia dowodów, z treści których wynikają podlegające udowodnieniu fakty. Ustawodawca w art. 231 k.p.c. wprowadził wyjątek, zgodnie z którym sąd może uznać za ustalone fakty, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. Przepis ten znajduje zastosowanie w przypadku, gdy spełnienie przez dochodzącego roszczenia obowiązku udowodnienia danej okoliczności byłoby w

praktyce nierealne. Przepis ten nie może być jednak wykorzystywany, gdy powód mając możliwość przedstawiania dowodu bezpośredniego na daną okoliczność, odmawia jego udostępnienia. Odnosząc te argumenty do wniosku powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu grafiki należy w pełni podzielić stanowisko Sądu Okręgowego, że dowód ten nie dostarczyłby informacji potwierdzających autorstwo powoda w zakresie zdjęcia objętego sporem. Wyprowadzenie z tego dowodu dalej idących wniosków, w świetle okoliczności sprawy, w tym uniemożliwienia przez powoda przeprowadzenia opinii biegłego z zakresu informatyki w oparciu o żądany przez niego materiał, byłoby w świetle art. 233 § 1 i 2 k.p.c. nieuprawnione.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny uznał, że materiał w sprawie został zgromadzony w sposób kompleksowy i dalsze wnioski dowodowe, na podstawie art. 381 k.p.c. podlegały oddaleniu. Dodać tylko wypada, że zakres postępowania dowodowego wyznaczają z jednej strony okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia, z drugiej skutecznie podjęta przez strony inicjatywa dowodowa. Sąd pomija dany środek dowodowy jeśli okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione lub jeśli został przywołany jedynie dla zwłoki (art. 217 § 3 k.p.c.). Oddaleniu podlegają także dowody, jeśli są one nieprzydatne dla stwierdzenia danej okoliczności.

Sąd Apelacyjny nie znalazł także podstaw, aby uwzględnić zarzut błędnej oceny zebranych dowodów. Postawienie zarzutu przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu przez stronę skarżącą stanu faktycznego ustalonego przez nią na podstawie własnego przekonania, wynikającego z subiektywnej analizy materiału dowodowego. Ocena dowodów dokonana przez sąd I instancji może być przedmiotem kontroli apelacyjnej tylko wówczas, gdy skarżący wykaże, że zostały naruszone reguły przewidziane w art. 233 § 1 k.p.c., tj., że w sposób oczywiście wadliwy z punktu widzenia zasad logiki i doświadczenia życiowego, sąd dał wiarę określonym dowodom, względnie uznał określone dowody za niewiarygodne. Niezbędne jest więc powołanie się na argumenty natury jurystycznej oraz wskazanie konkretnych przyczyn, z powodu których ocena dowodów w zaskarżonym orzeczeniu narusza prawo. Tymczasem uzasadnienia zarzutów apelacyjnych nie czynią zadość wskazanym wymogom. Skarżący nie przedstawił żadnych argumentów przemawiających za odmową przyznania wiarygodności i mocy dowodowej wydanej w sprawie opinii biegłego z zakresu informatyki R. N. podnosząc jedynie, że uwagi na miejsce zamieszkania biegłego i powoda opinia ta jest niekompletna i nieprzydatna w sprawie, jednakże argument ten – z omówionych wyżej przyczyn – nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny nie stwierdził natomiast żadnych okoliczności, które nakazywałyby nie uwzględnić wniosków tej opinii. Opinia biegłego, jak każdy inny dowód, podlega swobodnej ocenie sądu zgodnie z regułami określonymi w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd rozważa jej wiarygodność i moc dowodową na podstawie własnego przekonania, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, przy wszechstronnym uwzględnieniu pozostałego materiału dowodowego. Istotne znaczenia przy ocenie ma stanowczość opinii, jej kompleksowość, spójność wniosków, doświadczenie biegłego. Sąd jako nieposiadający wiadomości specjalnych nie jest władny podważać wniosków biegłego, jeśli lektura opinii nie wykazuje, że sposób przeprowadzenia opinii i wnioskowania zawiera braki, wady logiczne bądź inne nieprawidłowości wychwytywane przez osobę niebędącą specjalistą w danej dziedzinie. Sporządzona w sprawie opinia nie zawiera tego rodzaju defektów. Biegły w sposób szczegółowy i przekonujący wyjaśnił tok rozumowania, jego podstawy faktyczne i mające zastosowanie metody badawcze oraz w analogiczny, wyczerpujący sposób odniósł się do zarzutów powoda. Stwierdzić należy, że o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować zakwestionowanie opinii przez stronę, lecz to czy podniesione wobec opinii zarzuty poddają w wątpliwość prawidłowe sporządzenie opinii i trafność jej wniosków. Potrzeba dopuszczenia kolejnej opinii musi mieć charakter obiektywny. Zachodzi ona wówczas, a więc wtedy gdy opinia, którą dysponuje sąd zawiera istotne luki, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona przez eksperta analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować jego rozumowania co do trafności jego wniosków końcowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2009r., III CSK 7/09, LEX nr 533130). Takich wad Sąd Okręgowy jednak nie stwierdził, a Sąd Apelacyjny stanowisko to w pełni podziela.

Nie wykracza poza granice swobodnej oceny uznanie przez Sąd Okręgowy, że do dowodów w postaci zeznań świadka J. L. oraz przesłuchania powoda należy podchodzić z dużą dozą ostrożności i nie mogą być one podstawą korzystnego dla powoda rozstrzygnięcia. Sąd ten miał bowiem na uwadze relacje łączące powoda ze świadkiem oraz fakt, że

powód odmówił przedstawienia innych bezpośrednich dowodów o walorach obiektywnych. W kontekście zebranego materiału dowodowego i inicjatywy dowodowej podjętej przez powoda waloru dowodowego nie posiadały zeznania powoda, które zgodnie z art. 299 k.p.c. mają na celu uzupełnienie materiału po wyczerpaniu dostępnych środków dowodowych, natomiast niewątpliwie powód odmawiając udostępnienia dysku swojego komputera oraz negując potrzebę jego oględzin nie wykorzystał dostępnych środków dowodowych.

Z omówionych przyczyn Sąd Apelacyjny w pełni zaakceptował ustalenia faktyczne stanowiące podstawę rozstrzygnięcia, gdyż znajdowały one oparcie w treści dowodów przywołanych w uzasadnieniu i prawidłowo uznanych za wiarygodne.

Prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne wykluczały możliwość uwzględnienia roszczenia powoda. Nie sposób przy tym podzielić zarzutów naruszenia przywołanych w apelacji przepisów prawa materialnego. Przepis art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz.U. z 1994r. nr 24, poz. 83 ze zm.) stanowi, że domniemywa się, iż twórcą jest osoba, której nazwisko w tym charakterze uwidoczniło na egzemplarzach utworu lub której autorstwo podano do publicznej wiadomości w jakikolwiek inny sposób w związku z rozpowszechnianiem utworu. Powód jednak nie wykazał okoliczności stanowiących podstawą do wyprowadzenia takiego domniemania. Jego argumenty w zakresie dotyczącym noty copyright pozostają w sprzeczności z treścią opinii biegłego wydaną w sprawie. Z kolei odmowa zastosowania regulacji z art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b wskazanej ustawy stanowi konsekwencję prawidłowo dokonanych ustaleń i braku podstaw do przyjęcia, że powód jest autorem objętego sporem zdjęcia.

Marginalnie dodać jedynie należy, że zgodzić się należy z Sądem Okręgowym również i w tym zakresie, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że pozwany nie miał wiedzy co do tego, kto jest autorem zdjęcia, jak również nie posiadał możliwości dokonania ustaleń w tym zakresie, a to – wobec faktu, że zdjęcie widniało na różnych witrynach stron internetowych – uzasadniało podejrzenie, że zdjęcie to może być rozpowszechniane nieodpłatnie. Pozwany zatem co najwyżej powinien był przewidywać, że może naruszyć czyjeś majątkowe prawa autorskie. Pozwanemu nie można natomiast przypisać winy umyślnej, stąd ewentualne odszkodowanie mogło zostać ustalone w wysokości odpowiadającej dwukrotności stosownego wynagrodzenia.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił w całości.

Konsekwencją tego rozstrzygnięcia było obciążenie powoda kosztami postępowania apelacyjnymi powstałymi po stronie przeciwnej, stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c., których wysokość została ustalona na podstawie § 10 ust. 1 pkt 17 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 490).

Danuta Jezierska Tomasz Żelazowski Dariusz Ryszał